



Allt sedan den senaste nedisningen har den 231 meter höga toppen stuc-  
kit upp ur havet och lyser som en frodig, grön kalott i de annars magra tall-  
skogarna på sluttningarna.

Havet har inte kommit åt att skölja de finaste partiklarna och närings-  
ämnen ur Lauhavuoris topp, där är den frodiga växtligheten och högväxt  
blåbärris, täta ljungmattor, snåriga enbuskar och talrika björkar och  
aspar bland tallarna och granarna. Lauhavuori är traktens bästa blåbärs-  
ställe, som årligen ger goda och eftertraktade skördar.

Medan man firade den första Havsdagen i Kristinestad i gassande sol-  
sken under en blå himmel, samlades gråsvarta moln över Lauhavuori. Vid  
de sista gårdarna före själva Lauhavuori försvann solen bakom täta moln.  
Det var, som om någon skulle ha släckt lampan i vardagsrumstaket en sen  
höstkväll. Från plus 17 grader vid kusten och i Lappfjärds ådal sjönk tem-  
peraturen snabbt på Lauhavuoris sluttningar, ända ner till en halv minus-  
grad. Smattrande hagelskurar och täta snöbyar svepte in tallskogarna och  
momarkerna uppe på toppen, medan exkursionsdeltagarna vandrade sti-  
gen fram i snålblåst och regn längre ner.

Den längre vandringsstigen börjar vid Kivijata, en kilometerlång "hel-  
vetesåker" av lavklädda stenar, som växterna inte har lyckats erövra trots  
en mångtusenårig kamp. Här brukar korpar flyga över och ropa sina klang-  
fulla urtidsljud eller så brakar en tjädertupp upp i kanten av den fantasieg-  
gande stenåkern.

Varken korp eller tjäder visade sig för exkursionsdeltagarna. I stället  
fyllde gökarna tallskogen med sina rop trots regn och kyla. Göken är en ka-  
raktärsfågel i de glesa tallskogarna och låter sig inte bekommas av vintriga  
bakslag den första sommardagen, när gökhonan ropar sitt eggande, bubb-  
lande rop och blodet pulserar hett i gökhanarnas blåa ådror.

till Lauhavuoris främsta sevärdheter hör källorna och bäckarna, som  
rinner upp på de sandiga sluttningarna. Här pulserar världens renaste vat-  
ten fram ur flera källor för att småningom rinna längs vindlande bäckar ner  
till Lappfjärds å. Utan det fina grundvattnet skulle den ån ha dött för länge  
sedan, så det gäller att slå vakt om källorna och bäckarna och låta dem flö-  
da fritt även i framtiden. Inom nationalparkens gränser är både bäckarna  
och källorna skyddade, men hur skall det gå för bäckarna och källorna  
utanför nationalparken? Kommer de att få rinna fritt även i morgon eller  
skall de fjättras av tekniken och tappas på burk för konsumtion i hemlan-  
det och utomlands?

Det finns två sjöar på Lauhavuoris sluttningar. Via den ena, Spitaalijär-  
vi, går vandringsstigen fram och här finns en rastplats med torr ved och vac-  
ker utsikt över den lilla sjön. Den 1 juni kom den torra veden väl till pass för  
alla frusna och våta exkuranter. Den fina sikten skymdes emellanåt av kalla  
regnskurar och på marken låg hagel och snö kvar som bevis på tidigare snö-  
och hagelskurar på förmiddagen. Sällan bjuds man på sådana kontraster i  
det österbottniska landkapet den första sommardagen.

Grönbenorna och svarthakedoppingarna brydde sig inte om det vintri-



*I sjön Spitaalijärvi, där den längre vandringsstigen går fram, häckar bland annat den utsökt vackra svarthakedoppingen. Foto Hans Hästbacka*

ga vädret; de spelade för fullt och friade intensivt som om solen och värmen skulle ha rått vid sjön, såsom den gjorde i Kristinedstad nere vid kusten.

Spitaalijärvi har tidigare utsatts för sjösänkningar liksom så många andra österbottniska sjöar. Nu är vattennivån höjd på nytt och sjön har levt upp som förr i tiden. Fyra par svarthakedoppingar, knipa, vigg, kricka och gräsand rymmer i den lilla sjön tillsammans med spelande grönbenor och drillsnäppor. Här kan man sitta på första parkett vid lägerelden och beskåda de vackra fåglarna.

Trots hagel, snö, regn, kyla och lågt gående moln hade Lauhavuori nationalpark en hel del att bjuda de tappra exkursionsdeltagarna. Nationalparken är grundad år 1982 och endast 26 km<sup>2</sup> stor. Den är trots sin litenhet värd ett besök varje år oberoende av vädret — och därtill lättåtkomlig via goda landsvägar både västerifrån och österifrån.